

הלוּכוֹת טַבָּח סִימָן הַנָּא

כיאורים ומוסיפים

[6] (7) וכבריו נקט במשנ"ב לעיל (ס"ק ל"ב), ובפי שבתב בשעה"ע שם (ס"ק ל").

[משנ"ב ס"ק צ] רעל'ין במקום دائ'י אפשר בלבון, בגין בכליע"ע, פג' בהגעללה⁶⁶). (7) וכן מענהת בשה, כתוב בשווית אור לצין (ח"ג פ"י תשובה ט שכין שיש שום שאם ילבנו אותה יתקלקל חלקיה, די להזכירה החמיה (ס"ק ל') לבך שצרכיך הביסוי ליבון, שהוא מושום שבולע מזויות ההורתה.

[משנ"ב שם] בchap הַפְּגָנָן-אַכְרָהָם: יש לנויר שלא לחטף הַגְּנוּוֵיל וְקַבְּשָׁנִין תְּדִישׁ, לאוֹתָן שְׁאַלְמָן וְהַיְנָן בָּה יָצָא קְלָקָל מִזֶּה, שְׁחוֹתָנִין וְגַנוּוֵיל [שֶׁהוּא בָּבָר טְרִיחָן] בְּפֶסֶן שֶׁבָּשָׂר וְרַכְנִין אַתְּ בְּמִדְוֹתָה, וְגַנְמָא הַמְּדוֹבָה בְּלֹעַ מִפְּשָׁר, וְאַתְּרִיכָּה וְלִכְיָהוּכוּ בְּשָׁמִים וְאוֹכְלִים בְּתַלְבִּיהָ].

(7) ומיבורו מרבירין, שאף הטעם הפלט מהונגויל הופך את המודוכה בשירות עד שאסורה את מאכלי החלב, ואין להתרור בוה משום נ"ט בר נ"ט. שכן בדבר חריף אין להקל בנט"ט בר נ"ט. ושלא כמו שכתרו האבן העור (ויר' סי' צו ס"ט) והחותמת דעת (שם ס"ק ט) שאין להחמיר בדבר חריף אלא לענין הפלטה טעם מהכלי אלין, אך לא לענין הוצאה טעם שנבלע בו אל כל' אחר. והחותמת דעת (שם) הוסיף להדר על דברי המג"א, שאין בליהקה יכול להיבלע בכלל רוטב, ואם כן אין הטעם הנמנציא בונגוייל יכול להיכנס למדוכה, בין שאין שם רוטב, וכותב שיתכן שמדובר בכך בלבד, שיבול להיובל ולא רוטב מוחמת שמנינותו.

ולענין נ"ט בר נ"ט בר נ"ט שני בלים, ראה מה שכתרנו לקמן (סי' תנב ס"ק א').

[שעה"ע ס"ק קח]

אָכְלָה כְּמַגְנָן לְסִתְמִיד בְּלֹא גָּזִי וְכַקְטְּבִין לְגַמְהָה⁶⁷).

(8) וכפי שכתר במשנ"ב להלן (ס"ק צה) לענין ערבה שהשתמשו בה בחמוץ לפרקיט, שנוחנית להגילה הגולה גמורה, ולא בעיה בלבד, אך אין צורך להימנע מלהשתמש בה בפסח.

[משנ"ב ס"ק פה]

לְבַי שְׁבָב הַפְּגָעִים נָגַע הַפְּסִי בְּגֻווֹ הַקְּרָה שְׁמַחְקִי וּבוֹלָע מִקְנָה פַּעַם קְהַמָּן שֶׁלֹּא עַל-לִזְדִּי מִשְׁקָה אֶלָּא עַל-לִזְדִּי חַס קְאַש⁶⁸).

(7) המשמע שגם אין הביסוי סמור לחורה ואינו נגע בה, אינו צריך ליבון, אף על פי שיש זיהה מוחורה, ונראה שזה גם הסיבה שהשמיט את הטעם הנוסף שכתרו הטור (סעיף זה) החמיה (ס"ק ל') לבך שצרכיך הביסוי ליבון, שהוא מושום שבולע וטעם של הטור והmag"א שהחמיר בויה, כתוב הפמ"ג (א"א ס"ק ל') שהוא מפני שסביר שיש זיהה בדבר יבש, וכדבריהם כתוב בשווית בית שלמה (יריד ח"א סי' קסד) למעשה, שיש להחמיר בזיהה אוכלן. אכן, הפמ"ג (הנהגות אישור וחומר סדר שני אז) צידד להקל בויה וראה שם טumo). ובחורת הטעת (כלל זה סי' מכוואר שכן דיה בדבirs יבש, וכותב הבית מאיר לקמן (סי' תסא ס"א) שבונתו היא שرك ששביביסוי קרב מואד לפט עד כדי כך שטועג בה הרבה פעמים, נאטר הוא מהזיהה המועטת שיזוצת באפיה, אבל כשמרווק מהמאכל, אין זיהה ביבש אף לענין חמץ שאיסורי במשהו (וראה מנהת יעקב על הזרות חטא לתם ס"ק כא שהחמיר לענין חמץ). וכן כתוב היד יהודיה (ויר' סי' קח פירוש האורק ס"ק טו), שהרמ"א שם (ס"א) שסביר שלפעמים יש זיהה בדבר יבש ושיש להחמיר אם רואים שהזיהוי [וכן ממשמע בדרכו משה שם אות ג'] אינו סותר לרבי רבי בתרות חטא, בין שرك ששביביסוי קרב מגיעה אליו זיהה מהדרב היבש. ובמשנ"ב לקמן (סי' תסא ס"ק ג) הזכיר את שיטת הבית מאיר (אכן, בשעה"ע להלן (ס"ק קפ) פקפק בדבריו, וכותב שהזיהה הנמצאת בטור באה מתבשילים לחים, וראה עד לדבריו להלן (ס"ק קעט)].

וכן כתוב הגרשי אויערכך (שווית מנהת שלמה ח"ב סי' ס) שלhalbנה נפסק כדעת הבית מאיר, שאין זיהה ביבש כשהמכסה אינו סמור ודבק לכליל, וכן כתוב בשווית אגדות משה (יריד ח"א סי' ג) שבסתמנא אין להחש בדבר יבש שמא הזיה, וכן כתוב (שם סי' נט) שמסתבר שאין זיהה באפיה.

[שעה"ע ס"ק ק]

אחרך מזאת מזנק זה באשל-אקרים אותן יא, ומוכח שם דכלאו הפסד קרחה אין להקל אף בדיעבד⁶⁹).

